

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΨΥΧΗ

Σᾶν ἄστρου τρεμοφέγγισμα, ψυχὴ, στή σκοτεινιά σου
—Τὸ μούχρωμα γιὰ σύθαμπα, μέσα στ' ἀπόσκια δάση—
Ἀντίκρυσες τὸν ἔρωτα στὸ γλυκανάβλεμμά σου
Ξεχνᾷς τὴ γῆ· κι' αὐτὸς γιὰ σὲ τὰ οὐράνια ἔχει ξεχάσει.

Κἂν ὄνειρο τὸν ἔβλεπες ποῦ οἱ πόθοι σου εἶχαν πλάση
Μὴ δὲν πετοῦσε ἀληθινὰ μισονυχτὶς σιμά σου
Τὸ φτερωτό σου τῶναιρο, βαθειὰ νὰ ξαποστάση
Καὶ φέρῃ φῶς στὴ νιότη σου καὶ φλόγα στὴν καρδιά σου;

Μὰ ὁ πόθος σου ξεχείλισε κι' ἄναψες τὸ λυχνάρι,
Τῆς γνώσεως τὸ ξυνόμηλο σ' ἐλάμπασε, παρθένα,
Κ' εἶδες—κάλλιο μὴν εἶχες δῆ σάρκα ζωῆς νὰ πάρῃ.

Γιατὶ μπορεῖ στὸ πολὺ φῶς, ποῦ σᾶν μπουμπούκια ἀνοίγει
Τὰ μάτια τὰ παρθενικά τὰ βαρυκοιμισμένα,
Τὸ ποιο γλυκύ μας ὄνειρο καμμιὰ φορὰ νὰ φύγῃ.

ΕΡΥΚΙΝΗ

“Ὅσα καράβια τὰ νερά τῆς Μεσογείου σχίζουν
Σᾶν περιστέρια ὀλόασπρα διπλόνουν τὸ φτερό των
Μπρὸς σου, Ἑρυκίνη, καὶ ξανθὴ μητέρα τῶν ἐρώτων
Σὲ σὲ λιβάει ἄγνo, στὲς Κόρες σου χρυσὸν κομίζουν.

Καλὸ ταξίδι, ὦ Εὐπλοία, τοὺς δίνεις κι' ὁρμενίζουν
Πρίμα μὲ τὸ βοριά καὶ πάλι πρίμα μὲ τὸν νότον,
Στὴν ἀγωνία τῆς τρικυμιάς δὲν χύνουν τὸν ἰδρὸ των,
Καὶ τάγαθά, στὰ πέρατα τῆς γῆς ποῦ θησαυρίζουν.

Τώρα γυρνᾷ παιδρὸς ὁ ναύτης κι' ὁ караβοκύρης
καὶ πρὶν σιμώσῃ ὀλότελα τὸ πλοῖο ἔκει στὸ βράχο
Τοὺς περιμένουν ἡ Μαργώ, ἡ Γαλλανθὶς κ' ἡ Φλύρις.

—«Πολύ, Μαργώ μου, σ' ἀγαπῶ—μ' ὅση καρδιά μοῦ μένει—
Γιατί, ἔτσι πάντα βοηθὸ τὴν Ἀφροδίτη νῆχω,
Τῆς κόρης μοιάξεις ποῦ πιστὴ στὴν Ἴμβρο μὲ προσμένει.

Ψυχὴ ἀλαφροῖσι κωτὴ καὶ νεραῖδοπαρμένη,
Πῶχαις λουστῇ σ' ἐξωτικιὰν καὶ γάργαρην ἀνάβρα,
Ποῦ ξύπνια ὀνειρεύεσαι καὶ λαγοκοιμισμένη
Κόκκινα βλέπεις τὰ χλωρὰ καὶ κάτασπρα τὰ μαῦρα.

Μὲ τὴ Νουφρὴ—σὲ πράσινο διωρίζῃ σκαλισμένη
Μὲ φλέβες ἄλικες—ἐχθὲς καὶ πάλι σὲ ξαναύρα,
Τᾶκραχτα τὰ μεσάνυχτα, νὰ εἶσαι ἐρωτεμένη
Μ' ὅλην τοῦ ἥλιου τῆς Κιμὶ τὴ φλόγα καὶ τὴ λαύρα!

Καὶ ζήτησα στὰ πέτρινα τὰ χεῖλῃ της νὰ βάλω
Φιλί, σὰν ψυχομάχημα ἁμαρτωλοῦ μεγάλο,
Μ' ἄξαφνα γέλιο ἀκράτητο τῆς σπαρταράει τὸ σῶμα.

Φεύγει ὁ βραχνᾶς ποῦ πλάκωνε τὸ βάρυπνο στομάχι,
Ξυπνῶ, κι' ἀκούω τὸ γέλιο μου ἔτσι νὰ τρέχῃ ἀκόμα
Σὰν τὸ κρεμάμενο νερὸ ἀνάμεσα ἀπ' τὰ βράχῃ.

CHILDE HAROLD

" Eine starke schwarze Barke . . . "

HEINE

Σὰν φάντασμα στὰ κύματα γλυστρᾷ ἡ βάρκα... Ραίνει
Μὲ στεῖρον φῶς τὸν δρόμο της πεντάρφανῃ ἡ Σελήνῃ,
Καὶ τοῦ Λειψάνου ἡ συνοδιά, μαῦρες σκεπὲς ντυμένη,
Βουβή, μὴδ' ἓνα στεναγμὸν μὴδ' ἓνα δάκρυ χύνει.

Νά... ξαπλωμένος ὁ νεκρὸς Τραγουδιστῆς πηγαίνει...
Μέτωπο ξέσκεπο... ἀνοιχτὰ τὰ μάτια... σὰν νὰ πίνη
Τοῦ φεγγαριοῦ τὰ πόφεγγα... σὰν νὰ γρικᾷ, ποῦ βγαίνει
Στερνὴ ἁρμονία ἀπ' τὴν συρμὴν τῆς πρύμνης κι' ἀργοσβύνει.

Μὰ τί βογγάει στὸ ἀλαργινό, ποῦ χάνεται, ἀκρογιάλι;
Θὲ νᾶνε ἡ Νύφη, ἡ ἄρρωστη Νεράϊδα, ποῦ σπαράζει,
Ζητώντας μὲ τὸν πόνο τῆς καὶ τὴν ψυχὴ νὰ βγάλῃ...

Ὡς τόσο ἡ βάρκα στὸ κρυφὸ τᾶραξοβόλι ἀράζει
Ἐνῶ τὰ κύματα σκιαχτὰ μιὰ ἔρχονται μιὰ πάνε
Καὶ στὰ πλευρά της σὰν ξεστὸ παράτονο χτυπᾶνε...

ΚΟΣΜΟΧΑΛΑΣΙΑ

Σάν μιὰ σταλαμιατιά νερό τ' ὀλόγιοσμο φεγγάρι
Κρέμεται μέσ τὸν οὐρανό. Στά κάτωσπρα ντυμένη,
Φτερά κρατόντας παγονιοῦ, πάντοιγοκλεῖ, προσμένει
Ἄπ' τίς μεγάλες τίς κορφές τάγερι νὰ φρεσκάρη.

Καὶ πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι της τᾶστρα γυρνοῦν, σάν σιμάρι
Ξανθὰ μελίσσια, ὅπως γυρνάει κι' ὁ νοῦς της, ὅπου βγαίνει
Καὶ σάν στρατὸς ἀτέλειωτος κι' ὅλος μαζίη πηγαίνει
Στὸν καρδιοκλέφτη ὁμορφονιό, τὸν ἀπολησμονιάρη.

Καὶ γὼ τῆς εἶπα :—Κοίταξε νὰ μὴ μου ἀναστενάξης·
Γιατὶ ἂν ξεσπάσῃ ὁ πόνος σου—ὁ πόνος ποῦ γνωρίζω—
Καὶ τὴν γαλήνην τοῦρανοῦ φοβοῦμαι μὴν ταράξεις.

Φοβοῦμαι τὸ φεγγάρι μας, ποῦ στοῦρανοῦ τὴ μέση
Στέκει, ἀχνὸ ἡλιοστάλαγμα νὰ κρυφολαχταρίζω,
Μὴν ταραχθῇ καὶ λυγισθῇ καὶ σκόρπιο ἐμπρὸς μου πέσῃ!

ΜΑΚΑΒΡΩ

Τὸν νοῦν μοῦ παίρνει ἡ συμφορὰ, μὰ τὴν ζωὴν μου ἀφήνει.
Γιατὶ τοῦ πόνου τίς κορφές, ποῦ εἶνε πολὺς, δὲν φτάνω·
Δὲν φτάνω, κι' ὄνειρο θαρρῶ πῶς μὲ γελάει πλάνω,
Μὲς τίς θαμπές ἀναλαμπές, ποῦ κᾶπου ὁ νοῦς μου χύνει.

Τοῦ κάκου ! ἀπ' ὅ,τι ἀγάπησα καπνὸς δὲν ἔχει μείνη
Καὶ τῶνομα ποῦ πιὸ γλυκὸ μοῦ εἶταν—ᾧς πεθάνω !—
Σ' ἄσπρη τώρα ταφόπετρα εἶνε γραμμένο ἐπάνω,
Καὶ ἀπὸ κάτω ἀξυπνήτα κοιμᾶμαι Ἐκεῖνη . . . Ἐκεῖνη.

Μὰ ὅταν τίς νύχτες μου περνῶ στὸν τάφο της τριγύρω
Καὶ μοῦρχεται ἀπ' τὸ χῶμά του τὸ ἴδιο ἐκεῖνο μῦρο,
Ποῦ ζωντανὴ τὴν πότισε βαθιὰ ὡς τὰ κόκκαλά της,

Κι' ἀφρὸς στὴ γῇ της τὰ στερνὰ λουλούδια ξεχειλίζουν,
Τὸν πρῶτον τῆς ἀγάπης μας ὕπνον σάν νὰ θυμίζουν,
Κλίνην θαρρῶ τὸ μνημῖά της ποῦ μὲ καλεῖ κοντά της.

Ι. Ν. ΓΡΥΠΑΡΗΣ